

I am a nurse.
 I remember the night Dr. Arlosoroff was killed.
 I took Dr. Arlosoroff in a car to the Hadassah.
 I took him from the place near the factory Lefcovich.
 It might have been 10.15 p.m. or a little later or earlier but after ten o'clock.
 I spoke with Dr. Arlosoroff.
 I remember what he told me.
 He complained of pains but he did not tell me anything about the treatment. He told me to take his letter-folio from his pocket. He gave me a folio which contained money. I handed this over to Mr. Kampf. He is a constable.
 He asked me on a few occasions about his wife that night. Can you remember how he asked you?
 He asked me when will she come and whether it will be soon.
 (No questions)
 (The evidence was read and signed)
 -----o0o-----
 I remember that Mrs. A. Arlosoroff said to me that she was at the end of the road at the time being

על לוטפי אל-חלבי עד סגור את חנותו. לאחר שסגר, הלך ברחוב מסגד חסן ביי ואנו נכנסנו לסימטה והמתנו לו על יד בית החרושת של עיריית הסמוך למסגד.
 כשנתקרב אלי לוטפי אמרתי לעיסה "זהו לוטפי". עיסה אמר "אם יראה אותך יברח, ואני אלך מסביב ואפגוש בו ברחוב השני. אם יברח נניח לו, ואם לא יברח, אנש אליו ואירה בו". ראיתי, שעיסה ניגש אל לוטפי ודבר עמו עד שהגיעו לרחוב הים הסמוך לביתו, ובחלילה הרחוב ירה בו שתי יריות ואני נגשתי אליו ודקדתי אותו בסכינו וברחתי לעבר הים. כשהגענו לים אמר עיסה "בוא ונטמין את הנשק". הטמנו את הנשק באדמה והלכנו איש לביתו. לאחר חצי שעה באה המשטרה לביתי בלויית אחי עבד אל-חמיד.
 השוטרים קראו אותי ויצאתי מן הבית. הם אסרו אותי והשוטר שאל אותי אם הרגתי את לוטפי אל-חלבי, אמרתי לו "לא". הביאו אותי לתחנה יחד עם אחי, ואחר כך שאל אותי עיוזאת אפנדי "אתה הרגת את לוטפי אשאמי?" הכחשתי את הדבר, והם עצרוני בתחנת המשטרה שבמנשיה עד הבוקר, ואז לקחו אותי ואת אחי לזיהוי העקבות. משעשו זאת, החזירוני לבית-הסוהר.

אחר יומיים עמדתי לזיהוי, אחותו של הנפטר זיהתה אותי מפני שהכירה אותי קודם לכן. היא זיהתה גם את אחי. היא ראתה אותי בשעה שנערך זהו העקבות מפני שהיתה עומדת בין הנשים. לאחר יומיים הובאתי בפני השופט החוקר. הסרגנט שהיה שם עבד אל-רחמאן אמר שם, שעקבותי והותיים עם הצעדים שנמצאו בדרך, ושלקח מביתי זוג מכנסים מוכתמים בדם. השופט החוקר הוציא פקודה לעצור אותי ואת אחי 15 יום. כשחזרתי לבית הסוהר חשבתי, שמכיוון שהוכח רצח לוטפי נגדי, ארבר את האמת, הלכתי למפקח עיוזאת אפנדי ואמרתי לו, שאני עם עיסה אל-אברש רצחתי את לוטפי. עיסה הובא, אבל הכחיש את הדבר. המפקח אמר לי "אשים אותו בבית-הסוהר, ואתה תדבר אליו". אחר כך הביאוני לבית הסוהר של המשטרה בירושלים.

לאחר שנשפתי, שחררו אותי מבית-הסוהר. כשחזרתי לבית-הסוהר ביפו, לא מצאתי אותו עוד, שאלתי את עיוזאת אפנדי "למה הוצאתם אותו?" עיוזאת אפנדי אמר לי "דרושות לנו הוכחות נאמנות כדי לעצור אותו" ושאל, אחי, אם יש עדים שראו אותי עם עיסה כשרצחתי את לוטפי, אמרתי לו "אילו היו עדים, לא היינו הורגים אותו, אבל יש הוכחות שעיסה בא אלי בכל לילה". מכיון שאמר לי המפקח, שעיסה מכחיש את קשריו עמי מזה שנתיים, וכשהי בנינות, שהמשטרה לא אסרה את עיסה, החלטתי לגלות את דבר רצח ד"ר ארלוזורוב כדי להראות לתביעה הכללית, מיהו השקרן, אני או עיסה אל-אברש.

שעה שהייתי בבית הסוהר בירושלים, פגשתי את סוכבי את ועבלאו. הוא שאל אותי "למה אתה כועס?" ספרתי לו דבר הרצח של ד"ר ארלוזורוב הוא אמר לי "מוטב שתדבר עכשיו, ושני המשפטים יתבררו יחד". הוא הגיד את הדבר למפקח בית הסוהר, והמפקח שלח אחרי ושלח אותי למפקח של המחלקה לחקירת פשעים, ואני ספרתי לו את הענין.
 כלילה שבו נרצח ד"ר ארלוזורוב ובשעת הרצח הייתי לבוש מעיל כחול סגור בכפתור האחרון מבפנים, מכנסי היו ארוכים. בשעה שנוכחתי בהצגתו של האחליט

רצחתי את ארלוזורוב!

מזכיר חסיין, הייתי לבוש כותונת פסים ממש, צוארון פסים לבן ועניבה צבעונית. הייתי נעול נעליים שחורות, בעלות שרוכים. עיסה היה לבוש מעיל חאקי צהבהב, מכנסים ארוכים, ובראשו היה כובע שצבעו דומה לצבע מעילו: לא היה לו סרט מבחוק, ועור מבפנים, ועוד היה לבוש חלוק ערבי בעל פסים לבנים ובלא עניבה. איני זוכר את צבעו של החלוק. הוא היה נעול נעליים שחורים מן המין הנקרא "בלגה".

עיסה נתקרב אליו וירה בו!

ד"ר ארלוזורוב היה לבוש מעיל אירופי. איני זוכר את צבעו ולא את דמותו. איני זוכר אם היה כובע בראשו. לא ראיתי בידו כלי. אינו גבוה ולא נמוך, ואיני יודע אם היו לו משקפים. איאפשר לתאר אותה, מפי שראיתיו אך ורק באותה הודמנות. האשה שהיתה עמו היתה קצרת קומה ממנו קצת. באותה שעה היו פניה לבנים. איני זוכר את הצבע של שמלתה. ואיני זוכר אם היה כובע בראשה. איאפשר לתאר אותה יותר, ולא אוכל לזוהתה. לא אוכל לזהות את הצילומים של ד"ר ארלוזורוב.

בשעה שירה עיסה בד"ר ארלוזורוב, עמדתי על יד ד"ר ארלוזורוב מימיני במרחק של פחות מחצי מטר. עמדתי על ידו במרחק פחות מחצי מטר מצד שמאל. כלומר מצד הגבעה. עיסה נתקרב אליו מפנים וירה בו וירה אחת ממרחק של מטר אחד כשניגש אליו ד"ר ארלוזורוב. כשקרה זה, לא היה שום אדם חוץ מד"ר ארלוזורוב והאשה שהיתה עמו, אני לא עמדתי לפני האנשים הללו שהיו על שפת הים ולא דברתי עם אף אחד מהם. לא האירותי פני אדם בפנסי באותה לילה חוץ מד"ר ארלוזורוב ועיסה, אבל קודם לכן הייתי מאיר לו את הדרך, כדי שיוכל לראות איך ללכת.

אני רוצה שיהא עמי אקדח תמיד!

כשפגשתי את עיסה על מגרש המשחקים באותו יום, היה לבוש חליפת חאקי צהבהבת ועל ראשו היה תרבוש. איני יודע אם היה עמו אקדח, אבל כשהיינו בתל-אביב, קודם שהלכנו לרחוב ראינוע אופיר כלומר, כשהיינו ברחוב הרצל, ששם הגימנסיה, אמר לי עיסה "גלך הביתה, מגיד". עברתי עמו רחוב גדול מלא חול בקרבת רח' שבוי עד לביתו. כשהגענו לשם, אמר לי "הכה רגע". הוא נכנס לבית, ואני חכיתי בחוץ כעשרה רגעים. אחר-כך יצא, ובידו האחת אקדח ובידו השניה כדורים. הוא עמד על ידי ברחוב וטען את אקדחו בששה כדורים. באותה שעה היה כובע בראשו.

משם הלכנו לתל-אביב, ואחר-כך לשפת הים, ושם קרה מעשה הרצח, כפי שאמרתי קודם לכן. לא שאלתי אותו, למה חבש כובע לראשו אבל שאלתי אותו, למה הביא את האקדח, והוא השיב "אני רוצה, שיהא עמי אקדח תמיד". על זה מוכיחה העובדה, שנמצאו עליו כדורים לאחר זמן.

שכחתי להזכיר, שביום שבת, לאחר שקרא לפנינו אדם אחד את המודעות, הלכנו אני ועיסה לחנותו של אל-גלאים בנה-שלום ושתינו לימונד, ושם חיתה מודעה מונחת על השולחן, ואל-גלאים קרא אותה והסביר לנו את תכונה ואמר שהיו שני אנשים, אחד דבר אל ד"ר ארלוזורוב בעברית, והשני נגש אליו וירה בו, ואם יש מי שיוכל להידיע על דבר שני האנשים הללו, תשלם לו הממשלה 1000 לירה. עאדל אל-גלאים אמר לעיסה, האנשים המוכרים זיפוף מן הנהר והדייגים עומדים בסכנה שתתפוס אותם הממשלה, מפני שהם רגילים לעבור באותה דרך.

עיסה חשב שספרתי את הדבר לעאדל, וכשחזרנו לחנותי, שאל אותי עיסה אם דברתי על הדבר עם עאדל או עם אדם אחר. אמרתי לו "לא". והסבה שלא הודעתי לממשלה כדי לקבל את הלירות היא ששמעתי אנשים אמרים מי שמוסר ידיעה מושיבים אותו בבית-הסוהר. פחדתי לדבר. שמא יושיבו אותי בבית-הסוהר, וזוהי הודעתי.

נקראה באזניו, והוא אשר אותה ואמר, שנרשמה בדיוק.

על החתום: **עבד אל-מג'יד אל-בופארי**, הנאשם. ירושלים 12.1.34, נרשם על ידי ובכתב יד.

כתב ידו של ז'בוטינסקי: המנהיג הרוויזיוניסטי עבר בעצמו על כל החומר והוסיף את הערותיו. עמוד זה (חקירת העד בלומנשטיין עליי בכור שיטריח) מתאר כיצד שאל ארלוזורוב הגועז בבית-החולים מתי תבוא אשתו. רשם ז'בוטינסקי: "מזר שגב" א. שידעה היטב כי מקומה ליד מיטתו (של בעלה) היתה עסוקה אותה עשה עם המשטרה במקום אחר.

ליד הכותל המערבי מודה סבסטי (כובע המצחיה) לאלהים על שחרורו. לידו רוזנבלט.